

Byl tam vůbec někdy?

Někdo mě pevně objal a moje zpomalené srdce se znovu silně rozbušilo. Kolis, falešný Král bohů, mě držel a nejspíš se stále vzpomatoval z poznání, koho to svírá v objetí – na kom se právě krmil.

„Vážně jsi to ty?“ Kolisův hlas byl sotva hlasitější než vzdech. Na tváře mi dopadly něčí slzy. Byly moje? Jeho? „Moje lásko?“

Zachvěla jsem se. U všech bohů, Šed se zmýlil, když tvrdil, že možná cítím strach, ale nikdy se doopravdy nebojím. Pouhý zvuk Kolisova hlasu ve mně spouštěl lavinu hrůzy. Bez ohledu na to, že jsem v sobě měla Sotoriinu duši. Že jsem nebyla ona a ona nebyla mnou. Děsil nás obě.

Před očima se mi náhle objevily dvě nohy oděné do kožených kalhot. Vzhlédla jsem a prohlédla si dvě dýky ze stínového kamene u boků a světle hnědé vlasy s nádechem do blond otírající se o límeček černé tuniky. Prvotní bůh válek a dohod stál čelem ke dveřím. Pokud tam Šed skutečně byl, ten zrádný mizera, který mě ke Kolisovi přivedl, ho musel vidět. Nebo snad ne? Ve své vlčí podobě byl Šed mohutný – větší než jakýkoli jiný vlk, kterého jsem předtím viděla.

Ledaže by tam vůbec nebyl a já trpěla halucinacemi.

Prudce jsem se nadechla a... ach, pro lásku boží, vzednutí hlubokého smutku vytvářelo tak nesnesitelný tlak, až hrozilo, že mě rozdrtí.

„Vaše Veličenstvo.“ Attes se k nám ostře otočil. „Není na tom dobře,“ pronesl. „Umírá. Určitě to cítíš sám.“

„Musíš jí vzít ty jiskry, než zemře,“ vyzval ho jiný, na poslech jemný hlas. Patřil Callumovi, revenantovi. Jednomu z Kolisových *rozpracovaných mistrovských děl*. „Vezmi si je –“

„O ty jiskry teď vůbec nejde,“ přerušil ho Attes a promluvil přímo ke Kolisovi. „Za chvíli zemře.“

Falešný král neodpověděl. Jen... u všech bohů, jen mě držel a jeho obrovské tělo se chvělo. Byl v šoku? Pokud ano, přišlo mi to k smíchu, což znamenalo, že jsem nejspíš byla v šoku i já.

„Jestli zemře i s těmi jiskrami, zničí se – a s nimi i všechno, na čem jsi pracoval,“ trval na svém Callum a přitáhl si mou pozornost. Nejdřív

byl rozmazaný, ale pak se mi zrak zaostřil. Revenant byl od hlavy až k patě zlatý: vlasy, kůže i mistrně namalovaná maska ve tvaru křídel, která se mu po obou stranách obličejce svažovala od čela až k čelisti. „Vezmi si je, můj králi. Vezmi si je a povznes se jako prvotní bůh života a –“

„Zemře,“ skočil mu do řeči Attes. „A ty přijdeš o svoji *graecu*.“
Graeca.

Ve starém jazyce prvotních to znamenalo život. A taky lásku. Napadlo mě, že má možná ještě třetí význam.

Posedlost.

To, co Kolis cítil k Sotorii, totiž nemohla být láska. Láska neplodila zrůdy.

„Není to ona,“ ucedil Callum a přimhouřil oči za namalovanou maskou. „Neposlouchej ho, Vaše Veličenstvo. Je to –“

Náhle sebou trhl a na mřížce klece vystříkla krev. S otevřenými ústy shlédl dolů na rukojeť dýky ze stínového kamene, která mu trčela z hrudi.

Podívala jsem se na Atta. U boku mu chyběla jedna dýka. To on Calluma zasáhl.

Proč?

„Zatraceně.“ Callum se zapotácel a vzápětí se svalil na podlahu pokrytou cákanci zlaté krve. Byl mrtvý. Matně jsem věděla, že dlouho nezůstane, nedokázala jsem si však vzpomenout proč.

Nemohla jsem –

Hrudník se mi sevřel. Na oči se mi jako závoj snesly stíny. Zachvácená ledovou panikou jsem se propadala do tmy a krátký okamžik úlevy se rozplynul. Nic jsem neslyšela. Necítila. Neviděla.

Nechtěla jsem zemřít.

Teď ne.

Ne...

Liesso...

Trhla jsem sebou jako vytržená ze tmy. Jednotlivé obrazy se začaly skládat dohromady: zlatá pohovka, na které jsem ležela, řetěz spojený s kroužkem kolem mého krku, který jsem skoro necítila, zlaté mřížky